

de Raad, vi have givet, og derfor staa vi uden Skyld i det Uføre, hvor vi befinde os for Øjeblikket, og derfor kunde vi med Rette i Fjor tage Afstand fra de Skattelove, som Regeringen da fremsatte.

Men nu ere vi ude i Uføret, og jeg indrømmer, at der skal være Balance paa Statsregnskabet lige saa vel som paa alle andre Regnskaber, og Spørgsmaalet bliver da, hvilke Veje man bør gaa for at fremskaffe denne Balance. Jeg vil hertil først sige, at det i Aar, ligesom det var Tilfældet i Fjor, vil være Socialdemokraternes første Bestræbelse at værne Smaaafolk imod at komme til at bøde for den letsindige Finanspolitik, som er ført her i de senere Aar. Desværre kom de Skattelove, som bleve gennemførte i Fjor, for en stor Del netop til at gaa ud over de smaa i Samfundet, dem, som havde den daarligste økonomiske Evne til at bære Byrderne. Jeg kan saaledes nævne Loven om de forhøjede Jernbanetakster og Indførelsen af Stempelskat paa de smaa Lejekontrakter, det er Greb i Smaaafolks Lommer. Vi protesterede imod denne Politik i Fjor og ville gøre det ogsaa i Aar overfor de Skattelove, som ere fremkomne fra Regeringens Side.

De Skattelove, som ere fremlagte i Aar, gaa til Dels i samme Retning som i Fjor: man vil falde over de smaa i Samfundet. Vi se det f. Eks. paa Loven om Indkomstskatten, hvor man ikke forsmaar at tage de ganske smaa Indtægter med, Indtægter, som ingen som helst Evne have til at betale højere Skat, end de maa gøre i Øjeblikket. Vi se det ligeledes i et Forslag som det, hvorefter Regeringen vil fratrage Kommunerne et Tilskud paa 1,200,000 Kr., som de hidtil have oppebaaret. Det vil medføre, at den kommunale Skatteprocent vil komme til at stige i saa godt som alle Kommunerne her i Landet, og man vil herved komme til at ramme mange Smaaafolk, hvis Skatteevne i Virkeligheden i Forvejen var udtømt. Det vil f. Eks. for Københavns Kommunes Vedkommende betyde et Indtægtstab paa over 200,000 Kr., et Indtægtstab, som maa og skal dækkes ved faste Skattepaalæg paa Kommunens Borgere; og hvad der gælder om København, gælder i samme Grad om alle andre Kommuner. Vi se, hvorledes Skatteevnen ude i Kommunerne er anspændt til det yderste, hvorledes Skatteprocenten i Kommunerne stiger i en uhyggelig Grad, og nu vil den Politik, som Regeringen er slaaet ind paa: at berøve Kommunerne et Tilskud, som de i en Aarrække have oppe-

baaret, nødvendigvis medføre, at den kommunale Skatteprocent yderligere maa forhøjes. Ligeledes vil den Anmærkning, som Regeringen har indsat paa Finansloven i Aar om, at den Lempelse, som vi skulde have haft i Kultolden fra førstkommande 1. Januar, skal udskydes i 4 Aar, komme til at gaa ud over næsten alle Smaaafolk her i Landet.

Jeg siger, det vil være Socialdemokratiets første Bestræbelse i den Skattepolitik, der skal føres i den kommende Rigsdag, at værne Smaaafolk imod at blive Offer for den Letsindighed, som Regeringen har udvist gennem sin Finansstyrelse. Man kan naturligvis saa sige til mig: Naar I ønske, at der skal være Balance paa Statsregnskabet, ville I da saa ikke opgive, hvilke Objekter man kunde tage fat paa for at skaffe denne Balance frem! Jeg skal her blot nævne et Par Tal og først henlede Opmærksomheden paa Formueskatten: Den er sikkert et af de allerbedste Skatteobjekter, som kunne drages frem, idet man ved den kan komme til at lægge Skattebyrden netop over paa dem, som have Evnen til at bære den. Nu har ganske vist Regeringen foreslaaet en Forhøjelse af Formueskatten, men jeg kunde ønske, at denne Forhøjelse blev gjort betydelig større, end Tilfældet er. Jeg kunde ønske, at Forhøjelsen begyndte længere nede, f. Eks. ved Formuer paa 8—10,000 Kr., og at denne Forhøjelse af Formueskatten gik opad efter en stærkere stigende Skala end den af Regeringen foreslaaede. Det er min Overbevisning, at hvis man vilde gaa den Vej, vilde der her være et Objekt, der kunde give Statskassen meget betydelige Indtægter. Jeg tror ikke, der var noget i Vejen for, at man ad den Vej kunde skaffe Statskassen Indtægter til et Beløb af omkring ved 10 Millioner Kr.

Jeg skal nævne et andet Skatteobjekt, som burde drages frem, det er en yderligere Forhøjelse af Arveafgiften. Kongen har i Sommer sat sit Navn under en Lov om Forhøjelse af Arveafgiften paa Island, hvor man i visse Tilfælde gaar op til en Arveafgift paa indtil 50 pCt. Selv om man ikke vilde gaa saa højt, som man er gaaet paa Island, er det min Overbevisning, at hvis man vilde klækkeligt forhøje Arveafgiften, vilde man ogsaa ad denne Vej kunne skaffe de Midler, som ere nødvendige for at faa Balance paa Statens Regnskab.

Jeg kan ikke dele det lyse Syn, som Regeringspartiets ærede Ordfører havde paa den økonomiske Evne, vort Folk skulde